

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Je v současné situaci udržitelná fikce doručení a domněnka dojití?

Narůstající a dlužno dodat, že oprávněná, kritika služeb České pošty autora článku, jehož cílem není zmíněný podnik poškodit, ale nepatrným dílem, třeba vyvoláním diskuse, přispět ke snaze o větší právní jistotu v ČR a eliminaci sporů, přesvědčila o tom, že nejde o zanedbatelný, ani minority se týkající, či dokonce jen jeho subjektivní resp. individuální, problém a přivedla jej k zamyšlení, zda není potřeba přehodnotit právní úpravu doručování nebo přinejmenším více, ne-li zcela využívat jiných doručovacích orgánů, než jen provozovatele poštovních služeb, tedy především toho nejnámějšího, největšího a nejzavedenějšího. Jak totiž vyřešit možný exces při doručování, který může nastat postihnout kohokoliv?

Kdokoliv může být velmi nepříjemně překvapen, když zjistí, že v důsledku tzv. fikce doručení zmeškal možnost bránit se nějakému, pro něj nepříznivému, rozhodnutí nebo opatření, tedy přišel o možnost obrany proti němu, o možnost uplatnit proti němu opravný prostředek, např. odvolání proti rozhodnutí, které se dotýká jeho práv a povinností. Fikce doručení spočívá v tom, že určitá písemnost je (podle zásadně pravidel procesních předpisů) považována za doručenu, i když ji adresát nikdy nepřevzal, i když se s jejím obsahem neseznámil. Pokud je mu takovým rozhodnutím, obvykle soudu nebo správního úřadu - státního orgánu uložena např. povinnost zaplatit určitou částku (dluh, pokutu apod.), může proti němu, jakmile příslušné rozhodnutí, které třeba nikdy neviděl, nečetl, nabude právní moci a stane se vykonatelným, ke splnění v něm uložené povinnosti (např. vymození peněžité částky) zahájena exekuce a obrana proti ní může být velmi složitá a finančně náročná.

Nechci zpochybňovat význam fikce doručení, protože mnoho osob se vyhýbá svým povinnostem a myslí si, že jim unikne právě „děláním mrtvého brouka“, nekomunikací, nepřebíráním zásilek - vždyť právě proto byla v nejrůznějších podobách zavedena.

Doručovací praxe je zoufalá

Jenže je fikce doručení nadále udržitelná při současné žalostné úrovni práce nejvyužívanějšího doručujícího orgánu - České pošty? Tento státní podnik je stále nejčastěji pověřovaným doručovatelem, drtivá většina odesílatelů používá jeho služeb. Je všeobecně známo, že Česká pošta zvláště v Praze, mnohdy vůbec nečiní pokusy o doručení balíků do ruky na určenou adresu, rovnou je ukládá na poštách (pobočkách),[1] kde si je může resp. musí adresát převzít, ačkoliv zaplatil odesílatel (nebo i sám adresát např. e-shopu) dražší[2] službu doručení do ruky (na určenou adresu). [3] Tato negativa mohu jen potvrdit. Doručování zaplacených balíků do ruky rovnou na poštu není jen předvánoční praxe kvůli většímu množství zásilek se zbožím, které lidé kupují prostřednictvím internetu jako dárky nebo i pro sebe v předvýprodejích. Lze se s ním setkat na jaře, v létě, na podzim, v zimě.[4] [5]

Pokud to jen trochu jde, nevyužívám služeb České pošty, jenže někdy není vyhnutí a je nutno její praktiky protrpět, pokud jsem adresátem zásilky a nemohu ovlivnit, cí službu si odesílatel k doručení vybere. Jenže s podobným šlendriánem mám dlouhodobé zkušenosti nejen v oblasti doručování balíků, ale rovněž dopisů, ať už obyčejných listovních zásilek nebo doporučených dopisů. Je pravidlem, že poštovní doručovatelé (mezi nimiž je značná fluktuace, za rok se v mém doručovacím okrsku vystřídá na místě i pět a více lidí, mezi nimiž jsou různí brigádníci, kterým je takřikajíc

všechno jedno a jejich pracovní povinnosti, natož pověst zaměstnavatele je vůbec nezajímají, ale již podezírám i přímo vedení podniku, že podobné postupy nejen zaměstnancům, jak brigádníkům, tak kmenovým zaměstnancům, toleruje, ne-li snad dokonce i doporučuje) se vůbec nepokusí o doručení doporučeného dopisu, nezvoní. (Pracuji z domova, takže jsem v doručovacích hodinách plně k dispozici, zvonek funguje a doručovací schránka samozřejmě přístupná a řádně označená, mnohdy, když čekám doporučený dopis, na ni ještě vylepím oznámení: „Jsem doma, zvoňte!“ - zbytečně.) Namísto toho je vházena do schránky výzva k převzetí zásilky s tím, že adresát nebyl zastižena. Je marné žádat opakované doručení a zdůrazňovat, že jsem (budu) celý den doma. Znovu obdržím zprávu o tom, že jsem nebyl zastižena a že si musím zásilku vyzvednout na poště. [6]

Balík z e-shopu očekáváme, ale úřední písemnost mnohdy ne, natož upomínku

V posledních dobách jsem zaznamenal další nešvar, který mne přiměl k tomuto zamyšlení, spočívající v tom, že někdy není do doručovací schránky vložena ani výzva k převzetí zásilky! A to je na pováženou. Nebo dostanu až tzv. opakovanou výzvu k převzetí zásilky, a to s šibeniční lhůtou, kdy ke konci úložní doby chybí třeba již jen jeden den. Obdržel jsem již i výzvu k převzetí zásilky po skončení úložní doby. Nicméně, pokud provozovatel poštovních služeb splní následnou povinnost zásilku vhodit do doručovací schránky adresáta, problém se tím více či méně zhojí. Velmi jsem už několikrát ocenil již nějakou dobu zavedenou úpravu doručování písemností od soudu a správních orgánů, kdy po marném uplynutí odběrné (úložné) lhůty, pokud si adresát zásilku nepřevzal, se považuje písemnost za doručenu, přičemž je mu následující pracovní den zásilka vhozena bez dalšího do poštovní schránky, aby se mohl s jejím obsahem seznámit. Toho jsem také dosud využíval, jelikož se reálně nekonají vyžádané pokusy o opakované doručení a nemám chuť jezdit na poštu vzdálenou 3 stanice tramvají (autem se u ní zaparkovat nedá, procházka po rušné ulici také není nic příjemného), ani ztrácet čas dlouhým čekáním ve frontě. Při daném postupu jsem byl plně srozuměn s tím, že z doručení písemnosti vyplývající lhůty (např. pro podání opravného prostředku) si sám dobrovolně zkracuji o den či několik dnů. (Má ale i další rizika, jak vyplývá z dále uvedené judikatury.) S písemností mám možnost se seznámit, pokud mne obesílá orgán státní moci a pošta splní svou povinnost vhodit zásilku do schránky. Jenže s obsahem zásilky zasílané mi soukromým subjektem, pokud na obálku dopisu nenapiše „NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY“ (po uplynutí odběrné lhůty), o což všechny partnery (dodavatele, poskytovatele služeb, banku, spořitelnu apod.), když s nimi vstoupím do kontaktu, žádám, jestliže jim nestačí při komunikaci telefonát, obyčejná listovní zásilka nebo e-mail, tedy pokud nerespektuje mou žádost (spotřebitel nemá reálnou šanci silnějšího partnera k takovému postupu donutit, na sjednání takové podmínky ve smlouvě nepřistoupí), nebo jde o odesílatele, kterého dosud neznám, se pak seznámit nemohu, protože je odesílateli vrácena s poznámkou, že si ji adresát nepřevzal. Tím má odesílatel svou povinnost adresáta obeslat za splněnou.

Pokud pošta sice nevhodí zásilku následně do schránky adresáta, ale předtím jej o zásilce vyrozumí, tak ten má stále možnost, byť je to pro něj obtížnější, se s jejím obsahem seznámit např. přímo u soudu, úřadu, odesílatele. Pro adresáta je to komplikace, ale problém lze řešit. Jenže, jde-li o zásilku od soukromého subjektu, třeba předžalobní upomínku - výzvu k plnění, vyúčtování služeb apod., který nepostupuje podle příslušné procesní právní úpravy doručování, jak bude rozebrána dále, tak se adresát nedozví, kdo byl odesílatelem, k výzvě k převzetí zásilky není připojena informace o odesílajícím orgánu a spisové značce nebo číslu jednacím daného případu.

Lze při stále se zhoršující se úrovni služeb vyloučit situaci, že provozovatel poštovních služeb ani zásilku neoznámí, ani ji následně nevhodí do doručovací schránky? S takovým excesem, aby se sešlo hned dvojnásobné porušení povinnosti doručujícího orgánu, jsem se (zatím díky Bohu) nesetkal ani osobně, ani se o něm nedočel, ani mi není znám z doslechu. Kdo však může vyloučit, že se něco takového již nestalo nebo nestane? Tak dlouho se se džbánem chodí pro vodu...

Pokud by pošta po skončení odběrné lhůty nevložíla do schránky zásilku od soudu či správního orgánu nebo soukromého subjektu, který o takový způsob doručení požádal, tak by adresát, jestliže předtím neobdržel ani výzvu k převzetí zásilky na úřadovně pošty, ztratil možnost se s ní seznámit zcela, byť třeba se zpožděním a žádat odesílající orgán o vyslovení neúčinnosti doručení resp. o prominutí zmeškání lhůty. (V soukromé oblasti třeba podat námitky proti nesprávnému vyúčtování služeb spojených užíváním bytu, reagovat na výzvu k plnění apod.) To by mohlo mít nedozírné následky.

V určitých situacích může adresát problém se zásilkou, s níž se včas nemohl seznámit, řešit, jak uvedeno, návrhem o vyslovení neúčinnosti doručení resp. žádostí o prominutí zmeškání lhůty z omluvitelného důvodu - jako je třeba dočasné nezdržování se v místě pobytu z důvodu např. dovolené, hospitalizace. Jenže jak se má bránit adresát, který se v místě pobytu zdržoval? Má tedy lhát? Který orgán mu uvěří pravdu a promine zmeškání lhůty z důvodu, že pošta nedoručuje jak má? Jak tyto skutečnosti adresát prokáže? [7]

Stává se, že doručovatel zásilku do schránky vloží, ale později než první pracovní den po skončení lhůty k odběru a uplatnění fikce doručení, čím jsou zkracována adresátova práva. Jenže ani toto opožděné vhození do schránky, ani skutečnost, že k vhození do schránky vůbec nedošlo, nemá na fikci doručení žádný vliv, jak plyne z judikaturních závěrů.

Judikatorní pohled na fikci doručení a vložení písemnosti do doručovací schránky

Velmi poučně a komplexně, v kontextu celého právního řádu, se k otázce vyjadřuje relativně nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu spis. zn. 3 As 241/2014-41, ze dne 20. 12. 2016, který shrnuje názory a pohledy více institucí.

Podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty (fikce doručení). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval otázkou, zda nevhazení uložené a nevyzvednuté zásilky do vlastních rukou po uplynutí úložní doby do schránky adresáta vylučuje vznik fikce náhradního doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Z hlediska samotného gramatického výkladu je třeba uvést, že ust. § 24 odst. 1 správního řádu neuvádí jako podmínku fikce náhradního doručení následné vhození do schránky adresáta. Toto ustanovení počítá především s tím, že zásilka má být uložena a připravena k vyzvednutí. S tím samozřejmě neodmyslitelně souvisí nutnost vyzvání adresáta, aby si zásilku vyzvedl a s tím související poučení. Další podmínkou pro náhradní doručení uvedenou výslovně v § 24 odst. 1 je uplynutí úložní doby, resp. lhůty pro její vyzvednutí, aniž by byla zásilka vyzvednuta.

Nová úprava doručování původně zamýšlená pouze pro občanské soudní řízení rozšířena s určitými nepodstatnými modifikacemi i na správní řízení a daňové řízení novelizací rovněž správního řádu a daňového řádu. Důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 478/0, volební období 2006-2010, www.psp.cz) k nově zaváděnému vhození do schránky adresáta uvádí: U písemnostech, které jsou doručovány do vlastních rukou, lze spatřovat rozdíl od současné právní úpravy ve sjednocení doby, po kterou je písemnost uložena v trvání 10 dní. Po uplynutí lhůty 10 dnů se písemnost považuje za doručenu. Při doručování do vlastních rukou se po uplynutí desetidenní úložní doby písemnost nevrací soudu, ale je

vhozena do schránky adresáta. I když vhození do schránky nemá žádné právní účinky, zvyšuje se tím pravděpodobnost, že se účastník po uplynutí úložní doby dozví, jaká písemnost mu byla doručena. Vhození do schránky je jedním ze změkčovacích institutů ve fikci doručení. Každý má povinnost dbát o svoji poštovní schránku tak, aby byla správně označená a zabezpečená. Z tohoto je zřejmé, že úmyslem zákonodárce nebylo vázat vznik fikce doručení na následné vhození, nicméně toto vhození zavedl jako změkčující institut zvyšující komfort občanů, kterým bylo fikcí doručeno. Důvodová zpráva vedle toho zdůrazňuje, že prostředkem k odstranění tvrdostí v případě fikce doručení je institut neúčinnosti doručení (srov. ust. § 24 odst. 2 správního řádu).

Účelem shora uváděné novelizace právní úpravy doručování zákonem č. [7/2009](#) Sb. bylo sjednocení právního režimu doručování v občanském soudním řízení (resp. i soudním řízení správním) a úpravy doručování v řízení správním. Rozšířený senát NSS respektuje, že výklad příslušných ustanovení občanského soudního řádu týkajících se této problematiky (tj. ust. § 49 odst. 4) je především úkolem civilních soudů. Jejich judikatura je vystavěna na názoru, že následné úkony doručujícího orgánu, popř. soudu, po uplynutí úložní doby a nevyzvednutí uložené zásilky, tj. poté, co nastala fikce doručení (vhození zásilky do schránky, vyvěšení sdělení o nemožnosti vložení dle ust. § 49 odst. 4 na konci o. s. ř.) mají pouze pořádkový charakter a nejsou podmínkou pro náhradní doručení. Rozšířený senát NSS má za to, že odlišný výklad obdobných procesních institutů ve správním řádu na jedné straně a v občanském soudním řádu na straně druhé by vedl k velmi neblahým následkům, tj. ke zvýšení nežádoucí entropie v právu a narušení právní jistoty adresátů práva a jejich důvěry v právo.

Fikce doručení nastává i bez vhození do schránky

Vhození do schránky není podmínkou pro aplikaci fikce doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Tento názor zaujal i veřejný ochránce práv ve stanovisku ze dne 25. 4. 2013, spis. zn. 4807/2012/VOP/MK (publikováno na www.ochrance.cz): Adresát písemnosti tedy po uplynutí úložní doby nalezne v ideálním případě v poštovní schránce nebo na jiném vhodném místě jak oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, tak i poučení o právních důsledcích, a samotnou doručovanou písemnost. V případě, kdy nedojde k realizaci ust. § 23 odst. 4 věty druhé správního řádu, nalezne adresát ve schránce nebo na jiném vhodném místě jen oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a poučení, z něž ale musí být zřejmé, kdo písemnost odesílal, včetně adresy (viz § 23 odst. 5 věta druhá). Rozdíl mezi oběma případy je tedy zřejmý a co se týče možností adresáta, pak nevložení zásilky do schránky nebo na jiné vhodné místo bez náležitých důvodů je pro něj nepochybně méně komfortní, avšak nemá zásadně negativní dopad. Aby se adresát mohl seznámit s obsahem doručované (a v té době již formálně doručené) písemnosti, musí vynaložit určité úsilí, kontaktovat úřad, a buď jej požádat o opětovné zaslání písemnosti, nebo si ji vyzvednout osobně, nebo zvolit jiný vhodný postup. Toto nepohodlí adresáta podle není natolik zásadní, aby bylo důvodem pro odpadnutí účinků fikce doručení. V novelizaci ust. § 23 odst. 4 správního řádu shledávám především zakotvení vstřícnosti úřadu vůči adresátovi, neboli formulační vyjádření principů dobré správy.

Analogické ustanovení daňového řádu týkající se doručení písemností určených do vlastních rukou adresáta fikcí (tj. ust. § 47 d. ř.) je rovněž vykládáno shodným způsobem jako obdobná ustanovení jiných procesních řádů. Vhození písemnosti do schránky adresáta nemá žádné právní účinky, zvyšuje se jím však pravděpodobnost, že se adresát písemnosti po uplynutí úložní doby skutečně dozví, jaká písemnost mu byla na základě fikce doručení doručena.

Doručovací komfort adresáta je podle judikatury dostatečný

Rozšířený senát se tedy vzhledem k výše uvedenému přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu

adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, spis. zn. III. ÚS 272/13). Rozšířený senát si je rovněž vědom toho, že smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat (nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2015, spis. zn. IV. ÚS 883/15).

Rozšířený senát NSS má však za to, že zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo. Podmínkou ústavnosti institutu doručení fikcí je rovněž prostředek zajišťující proporcionalitu zásahu do práv účastníků řízení prostřednictvím zohlednění situací, kdy si adresát uloženou zásilku bez svého zavinění nemohl vyzvednout z objektivních důvodů. Takovým prostředkem je možnost požádat o určení neplatnosti doručení ust. dle § 24 odst. 2 správního řádu. Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jím přijatý výklad § 24 odst. 1 správního řádu je i v souladu s ústavním pořádkem.

Budiž tedy, je třeba respektovat autoritu vrcholných soudních instancí a jejich judikaturu – adresáti tak nemohou spoléhat na řádné a včasné vhození písemnosti do doručovací schránky po uplynutí úložní doby, poté co již nastala fikce doručení, ale jak řešit situaci a jak prokázat, že pokus o doručení vůbec neproběhl, že adresát nebyl vyzván, aby si zásilku vyzvedl na poště, pokud současně nebyla zásilka následně ani vhozena do schránky?

Samozřejmě může laskavý čtenář namítnout a autorovi článku a dalším lidem poradit zřízení datové schránky, jenže komunikace skrze ní má také své nevýhody; přitom autor není advokát, takže není povinen mít datovou schránku; datová schránka neřeší komunikaci se soukromými subjekty, obesílat jej do ní by byly povinny jen orgány státní a veřejné moci; nehledě na tom, že datová schránka by, a to jen zčásti řešila problém právě pouze autora (ale to jen s úředními písemnostmi, ne s balíky), nikoliv jiných lidí v obdobné situaci, nadto datovou schránku nelze doporučit natož vnucovat především starším spoluobčanům, kteří si neosvojili práci s počítačem a internetem, jakož i lidem, kteří z nejrůznějších důvodů své životní filosofie odmítají vymoženky moderní techniky.

Sice nerealizovaný, ale chystaný precedens tu je

Jistěže by se spíše Česká pošta měla přizpůsobit zákonným požadavkům na ni kladeným než zákon a judikatura České pošty, ale právo a jeho tvůrci nemohou odhlížet od objektivní reality a ta je taková jaká je, mnohdy taková, jak byla popsána a plynou z ní naznačená rizika. Zvažovaný exces nelze vyloučit. Nadto, kdyby autorovy stížnosti byly vyslyšeny mocí zákonodárnou a soudní, nebylo by to poprvé, co by se právo přizpůsobovalo České poště a nikoliv Česká pošta zákonům. (Ještě by samozřejmě mohla zasáhnout moc výkonná důslednou kontrolou a postihem České pošty.) Vždyť nerealizovaná velká novela zákoníku práce, o které se tak mnoho a zbytečně informovalo, která měla být přijata v r. 2017, ale z důvodů jednak velkého množství, mnohdy zcela protichůdných

pozměnovacích návrhů a v neposlední řadě i blížících se voleb do Poslanecké sněmovny, když před nimi mají poslanci jiné zájmy a starosti než novotvorbu, a tak ji nestihli projednat, měla přinést změnu v doručování zaměstnavatele zaměstnanci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb spočívající v tom, že namísto dosavadní lhůty 10 pracovních dnů, po kterou se ve smyslu ust. § 336 odst. 3 zákoníku práce ukládá písemnost na poště, aby si ji mohl zaměstnanec vyzvednout, pokud nebyl při pokusu o doručení zastížen, by platila lhůta 15 kalendářních dnů. Právní úprava by se tedy přizpůsobila poštovním podmínkám České pošty, která nebyla schopna za 11 platnosti zákoníku práce nabídnout službu odpovídající jeho požadavkům! (Nerealizovaná novela měla též zjednodušit proces, kdy zaměstnanec odmítá písemnost převzít nebo neposkytne součinnost nezbytnou k jejímu doručení. Současná zákonná úprava vyžaduje, aby doručovatel zaměstnance poučil o následcích odmítnutí převzetí písemnosti a o tomto poučení provedl písemný záznam. Povinnost zaměstnance (adresáta) poučit o následcích jeho jednání (odepření převzetí zásilky) poučit by zůstala, již by však odpadla povinnost sepsat o tomto poučení písemný záznam. K tomu kriticky poznamenávám, že postup podle zákoníku práce je zřejmě nad schopnosti České pošty jako mnoho dalšího..., v tom případě by bývalo bylo nebo bude lepší, aby odpadla i poučovací povinnost..., zřejmě by jí doručovatelé většinou nedostáli, a to tím spíše, že opak by zaměstnanec těžko dokazoval.)

Patrně není ani možné, ani vhodné opustit právní úpravu fikce doručení, lze však uvažovat o jejím zmírnění, pokud jde o následky pro adresáta, zcela určitě bych se však přimlouval za častější využívání jiných (a snad spolehlivějších) doručujících orgánů, tedy především soudních doručovatelů, orgánů Justiční stráže, soudních exekutorů apod., jakož i obecní policie, pokud je odesílatelem zásilky orgán veřejné moci.

Richard W. Fetter,

autor je právníkem specializujícím se na občanské a pracovní právo

[1] Viz jen namátkou např. dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#), [zde](#), [zde](#) a [zde](#). A nejnověji [zde](#). Posledně odkazovaný článek na internetu popisuje situaci právě v městské části, kde autor článku bydlí.

[2] Balík do ruky do 2 kg stojí 128 Kč, na poštu 108 Kč, to je rozdíl 20 Kč za kus, balík do ruky do 30 kg 240 Kč, a na poštu 206 Kč, to je rozdíl 34 Kč. (Uvedené informace jsem čerpal v ceníku České pošty [zde](#)). Míru neoprávněného zisku si může dopočítat každý sám.

[3] Jistý blogger poznamenal onehdy vtipně cosi v tom smyslu, že by Česká pošta mohla zavést službu „Balík u odesílatele“, tedy že by odesílatel zaplatil službu dodání zásilky, ovšem pošta by pouze adresáta informovala o tom, že má balík k dispozici u odesílatele... Tato služba by opravdu někdy odpovídala žalostné realitě.

[4] Ostatně už se je nesnaží zastírat ani sama Česká pošta. Jakkoliv dále popisují, jak se vyhýbá i vyřizování stížností, na poslední stížnost kupodivu reagovala, a to dopisem ČP/266733/2017/PDÚSPH m.j.takto: „... Bohužel na okrscích dochází k častým personálním změnám, které nemohou vedoucí pracovníci ovlivnit. ... Získat a zaškolené nové pracovníky není bohužel jednoduchou a krátkodobou záležitostí. V poslední době byly investovány nemalé finanční prostředky do přepravních uzlů, dep,

počítačové techniky a vozového parku. V roce 2016 a 2017 navýšila Česká pošta, s.p., mzdy svých zaměstnanců, zejména u pracovníků, kteří mají přímý kontakt se zákazníky. I přes tyto skutečnosti byla na některých provozovnách zaznamenána vyšší fluktuace zaměstnanců, kterou nemohli vedoucí pracovníci ovlivnit.“

[5] Připomíná mi to anekdotu z dob minulých: Kdo je největším nepřítelem socialismu? Jaro, léto, podzim, zima a imperialismus.

[6] Podobně jako jiní občané (jak uvedeno v poznámce č. 1) jsem podal u České pošty opakovaně stížnosti, až jsem skončil u poštovního ombudsmana (pozoruhodné je, že Česká pošta raději platí advokáta vystupujícího jako poštovní ombudsman, než aby odváděla své služby jak má, ale zdaleka není jedinou podobně postupující institucí...), ani zde jsem neuspěl, když jsem vcelku pochopitelně ztroskotal na skutečnosti, že reklamovat zásilku musí odesílatel, který službu zaplatil, jakož i na důkazní nouzi (těžko mohu dokázat něco, co se nestalo; vedle toho jsem byl vždy odbyt, že jde o (mé) tvrzení proti tvrzení (doručovatele a jeho vedoucího). Jelikož nejsem kverulant, tak jsem tuto cestu řešení vzdal. O omluvě nebo snaze o zjednání nápravy si mohu nechat jenom zdát. Odesílatel nemá k reklamaci většinou důvod a ani na ní nemá zájem, protože má doručovací služby za odvedené (má doklad vykazující odeslání zásilky nebo i pokus o doručení, tedy pokud aspoň vůči němu pošta splní své povinnosti...), nedoručení má za projev lajdáctví adresáta, nikoliv pošty, tedy za důsledek nepřevzetí zásilky resp. odepření součinnosti k doručení zásilky, svou povinnost má za splněnou s tím, že nastala fikce doručení nebo vychází z domněnky dojití ve smyslu ust. § 573 občanského zákoníku, podle něhož se má za to, že došla zásilka odeslaná s využitím provozovatele poštovních služeb došla třetí pracovní den po odeslání, byla-li však odeslána na adresu v jiném státu, pak patnáctý pracovní den po odeslání.

Mimochodem na konkrétní pobočku České pošty, pokud se chcete na nápravě domluvit operativně a takříkajíc diskrétně s místním vedoucím, nikoliv přes vrcholové vedení, musíte jen telefonicky zavolat, takže stačí nezvedat telefon nebo jej vyvěsit. Pošta na svých internetových stránkách nabízí i možnost podat osobní stížnost - když ji však chcete podat, tak vedoucí, který jediný má přijímat stížnosti, není přítomen, prostě se nechá zapřít. O tom, že by se s jednotlivými provozovny dalo komunikovat e-mailem, si můžete nechat ve 21. století jen zdát, internetová prezentace jednotlivých provozoven pošty žádné e-mailové adresy neuvádí. E-mailem se můžete obrátit jen na vedení firmy. Samozřejmě by bylo možno stížnost podat listinnou formou, tedy poslat poštou - ale posílat písemnost doporučeně z pošty na poštu, na kterou si občan stěžuje, mi přijde mírně řečeno absurdní.

[7] Jakkoliv důkazní návrhy není možné zamítnout z toho důvodu, že by snad bylo vyloučeno prokázat neexistenci skutečnosti; současná civilistická doktrína připouští, že i negativní skutečnosti lze řádně dokazovat. Z poslední judikatury k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR spis. zn. 22 Cdo 1479/2017, ze dne 26. 7. 2017.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález](#)

[Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)

- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)